

# ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 52. ΤΟΜΟΣ Β'. 24 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1893.

## ΙΣΤΟΡΙΚΑ.

### ΠΟΙΚΙΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

#### Περί τοῦ ὁφφίκιου αὐτοῦ ὡς Ἐκκλησιάρχου τοῦ Ἁγίου Τάφου.

ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ ἑλὶς Θεοῦ Πατριάρχης τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης Παλαιστίνης.

Τοὺς πρὸς βοήθειαν ἱερῶν προθυμουμένους ταῖς ἐκ τῶν ἱερῶν τιμᾶσθαι εὐεργεσίας προσήκει τὸν κοπιῶντα γεωργὸν τῶν καρπῶν ἀπολαμβάνειν, ἢ ἀποστολικὴ φωνὴ διατίττεται. Ἐπειδὴ τοιγαρὺν καὶ ὁ λογιώτατος μέγας γραμματικὸς τοῦ ὑψηλοτάτου καὶ θεοσεβεδάτου αὐθέντου καὶ ἡγεμόνος πάσης Μολδο-δολαχίας κυρίου κυρίου Ἰωάννου Ἰωάννου Νικολάου βοεβόδα, ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητοῦ υἱοῦ καὶ περιπονήτου τῆς ἡμῶν Μετριότητος, κύριος Κωνσταντίνος Δαπόντης, ἐνθέρμῳ ζήλῳ πρὸς βοήθειαν τοῦ Παναγίου Τάφου κατὰ τὸ δυνατόν φέρεται, δεῖν ἔγωγε ἡ Μετριότης ἡμῶν καὶ κλήρω τοῦ καθ' ἡμᾶς ἀγιωτάτου ἀποστολικοῦ καὶ πατριαρχικοῦ θρόνου τιμᾶσαι. Καὶ διὰ τῇ χάριτι τοῦ Παναγίου καὶ τελεσταρχικοῦ Πνεύματος, προδιδάσκειται αὐτὸν καὶ προχειρίζεται μέγαν ἐκκλησιάρχην τοῦ καθ' ἡμᾶς ἀγιωτάτου θρόνου. Διὰ τὸ τὰς διατριβάς δὲ τὰ νῦν ἐν Γιάσιφ ποιεῖσθαι καὶ μὴ δυνάμενον τῆς ἡμετέρας χειροθεσίας τυχεῖν, διὰ τοῦ παρόντος ἰδιοχείρου πιτακίου παρέχει αὐτῷ τὸν τοῦ Μεγάλου Ἐκκλησιάρχου κλῆρον, ὄντα τῆς πρώτης πεντάδος, ὑπὸ τὸν μέγαν ρήτορα. Ὅθεν καὶ εἰς ἐνδείξιν ἐτεδόθη αὐτῷ τὸ παρὸν πατριαρχικὸν γράμμα εἰς ἀσφάλειαν.

Ἐν ἔτει χημὸς, κατὰ μῆνα Σεβρουάριον

Ἐπούνται οἱ ἑξῆς στίχοι :

Ἐπιθυμοῦσα καὶ ἐγὼ ἵνα ἐπιδημήσω,  
εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα διὰ νὰ προσκυνήσω,  
καὶ καθὼ μὲν χριστιανὸς αὐτὸ ἐπιθυμοῦσα,  
καθὼ Ἐκκλησιάρχης δὲ αὐτὸ κ' ἐχρῶστούσα  
ὅτι ὁ κύρ Παρθένιος ὁ Ἱεροσόλυμων  
μ' ἔδωκε τὸ ὁφφίκιον ὄντας ἐκ τῶν ἐντιμῶν.  
Ἰδοὺ καὶ τὸ Πιττάκιον αὐτοῦ ἡ μαρτυρία  
ὅπου αὐτὸ εἶναι ὡς μὴ σωστὴ χειροθεσία.

Τ.

#### Διορισμὸς Κωνσταντίνου Δαπόντης ὡς Κονσόλου τῆς Ἀγγλίας ἐν Σκοπέλῳ.

Ἡμεῖς, ὁ ὕπατος, ὁ Βεράρδος Φάβκενερ, πρέσβυς τῆς Μεγαλειότητος τοῦ βασιλέως τῆς Μεγάλης Βρετανίας παρὰ τῇ Ὀθωμανικῇ Πόρτᾳ.

Τοῖς ἐντευζομένοις τὸ παρὸν ὕγειαν,  
Ἐστῶντας καὶ οἱ λιμένες τῆς νήσου Σκοπέλου, τῆς Σκιαθου, καὶ τῶν Χιλιοδρομιῶν<sup>2</sup> νὰ συγχάζωνται ἀπὸ καρᾶδια καὶ πραγματευτὰς Βρεττανικοὺς, καὶ νὰ ἴναι ἀρμόδιον καὶ ἀναγκαζὸν νὰ εὐρίσκηται ἐκεῖ ἕνας μὲ κοινὴν καὶ αὐθεντικὴν ἐξουσίαν καθωπλισμένος, πρὸς ὃν οἱ ὑπῆκοοι τῆς Α. Μεγαλειότητος νὰ ἡμπορώσι καὶ νὰ ὀφείλωσι νὰ κατεθύνωνται καὶ νὰ προστρέχωσι διὰ νὰ διαυθεντεύωνται καὶ νὰ βοηθῶνται εἰς τὰς ὑποθέσεις καὶ πραγματείας αὐτῶν.

Ἡμεῖς κατὰ τὴν ἐπιτετραμμένην ἡμῖν ἐξουσίαν διὰ κοινῶν γραμμάτων ὑπὸ τὴν μεγάλην σφραγίδα τῆς Μεγάλης Βρετανίας τοῦ ἀποκαθιστᾶν Κονσόλους καὶ ὁφφικιάλους εἰς ὅλα τὰ κάστρη καὶ σκάλας τοῦ ὀθωμανικοῦ Κράτους, ἐνθα ἡμῖν φανήσεται εὐλογον, μετὰ τὴν προλαβοῦσαν καὶ ἱκανὴν δοκιμασίαν τῆς

1) Ὁ Κ. Σάθας (Νεοελλ. Φιλολ. σελ. 501) λελαγνασμένως γράφει ὅτι ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις διώρισεν αὐτὸν πρῶτον ἐν Ἰκσάω.

2) Νῦν Ἀλόνησος.

Καὶ ἡ Μοῦνη τοῦ ἑποποταρίου κέκτηται ομοίον κυπέλλον ζιαν τεχνήτως γενημένον ἐξω δὲ ἐκόναν καὶ ἐν τοῖς χεῖλεσι γενημένον τον ἑποδοῖον ἑποδοῖον. Καὶ τοῖς περὶ ἑποδοῖον τὸν ἑποδοῖον τεχνήτως ἐργον, ὡς ἐποδοῖον ἐν τῇ Μοῦνῃ τοῦ Ἀθω, γεννηθεῖται πλατύτερον λόγος ἐν τῇ συζυγίᾳ μου. Ὁ Ἀθω καὶ τὰ ἐν αὐτῷ ὡς ἐποδοῖον τῆς βυζαντινῆς τέχνης κειμήλια, οὐκ ἔπτον ἐν παρόδῳ οἱ μὲν ὅτι ἡ ἑποδοῖον τοῦ ἐν λόγῳ κυπέλλου ἐστὶν ἀγνωστος, ὡς μὴ δυναμένη γὰρ τῇ ὑπο ἡλικίᾳ δοκιμασίαν. Πρὸς τὸ φαινόμενον ἐστὶ ζήθος ἐν εἶδει πωρίον ποδοδοῖον ἐχὼν χρυσόν. Τὸ ὡδοῖον ἡ πᾶν οὐστόν δι' αὐτοῦ λαμβανόμενον καθορίζεται ἀλεξιφαρμακόν. Τὴν χρυσὴν τὸν τοῦτοῦ ἀλεξιφαρμάκων κυπέλλου ἐποδοῖον οἱ βυζαντινοὶ αὐτοκράτορες εἰς ποδοδοῖον ἀπο πάσης ἐποδοῖον. Ἐν δὲ τῇ Μεγίστῃ Αὐρῷ δοκεῖται γλώσσα ἀποδοῖον μετ' ἀλλων μιγμάτων, καὶ τὸ ὡδοῖον τοῦτο ἐστὶν ἀλεξιφαρμακόν, καθ' ἑκάστην δὲ γίνεται χρυσὴ αὐτοῦ ἰδίως ἐπὶ δηγμάτων ἰοδόλων.

Ε'.

Γράμμα οὐδοτατικὸν τῶν εἰς Ρωδοῖαν ἀποδοῖον ἑποδοῖον ἀδελφῶν ὑπὸ τῆς Μ. Μονῆς Μ. Αὐρῆς.

(Τ. Σ.) Ἐπει ὅχνα, ἐν Ἀπριλλίῳ.

Πρὸς τὸν ἑποδοῖον τῆς Μεγίστης Αὐρῆς βασιλείας τῆς πιστῆς Μοδοδοῖας, καὶ εἰς πᾶν τὸ ἐκείσε ἐπικρατοῦν ἀξίωμα τῶν ἐποδοῖον ἡγεμόνων καὶ χρυστιανῶν αὐθεντῶν.

Ἐπεὶ ἐποδοῖον τὸ παρόν ἡμῶν ἀποδοῖον κοινὸν γράμμα παρὰ τῆς καθ' ἡμᾶς βασιλικῆς Μεγίστης Αὐρῆς παρὰ τὸν παρόντα ἑποδοῖον τῆς Μονῆς Πατρίων ἡμῶν ἀποδοῖον ἀποδοῖον, καὶ ἀποδοῖον τῆς ἀγίας Θεοτόκου τῆς οἰκονόμου, καὶ τοῦ ὁδοῖον καὶ Θεοφύρου πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἀθῶ, ὅτι πέμπεται ἐνδοῖον τῆς Κροδοῖας καὶ Ρωδοῖας συνοδοῖα, πρὸς τὸν ἐκείσε ὄντα ἡμῶν ἀρχιμανδρίτην κύρ Κοδοῖον καὶ τῇ τῷ παρόντος μαρτυρία καὶ ἀποδοῖον πιστευθῆναι καὶ ἐχέτω ἀδελφίαν παρὰ πάσης ἐξονοῖας τῶν ἐκείσε ὡδοδοῖον, εἰδελθεῖν ἐκείσε, καὶ ἐπὶ τὸν ὡδοῖον ἀρχιμανδρίτην καὶ σταθῆναι συνοδοῖα πρὸς αὐτόν.

Ἐν ὀνόματι τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ + Ὁ καθηγουμένος τῆς ἐποδοῖας καὶ βασιλικῆς Μονῆς Μεγίστης Αὐρῆς Σύδδας, ἀποδοῖον καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χρ. ἀδελφοί.

Πατρίων ἡμῶν ἀποδοῖον τῆς Μονῆς Μεγίστης Αὐρῆς Σύδδας, ἀποδοῖον καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χρ. ἀδελφοί.

Πατρίων ἡμῶν ἀποδοῖον τῆς Μονῆς Μεγίστης Αὐρῆς Σύδδας, ἀποδοῖον καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χρ. ἀδελφοί.

Ἐπει δὲ τῇ ἐποδοῖον ἐν ἐποδοῖον ἀποδοῖον καὶ ἐποδοῖον κατέχων ἐστὶν διὰ πατρίων ἡμῶν ἀποδοῖον τῆς Μονῆς Μεγίστης Αὐρῆς Σύδδας, ἀποδοῖον καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χρ. ἀδελφοί.

1) Πόθεν ἡ μαρτυρία : Σ. Ε. Ε. Ν.

Εἰς τὴν ἐποδοῖον δὲ τούτων ἐποδοῖον ἡμῶν τὸ παρόν μετὰ βασιλικὸν οἱ μὲν τῆς ἡμετέρας προδοῖας καὶ ἐποδοῖον ἡμῶν ἰδιοχειρῶς.

Ἐδόθη εἰς Κωνσταντινούπολιν

Ἐπει αὐτῷ, ὁκτωβρίου κ.

Βεράτος Φαβένεο

διὰ προδοῖας τοῦ ἐποδοῖον τῆς προδοῖας

Σταυροῖς Ἀποδοῖον, Σκερτάριος καὶ Καγγελάριος.

Ἐποδοῖον τῆς Μονῆς Μεγίστης Αὐρῆς Σύδδας, ἀποδοῖον καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χρ. ἀδελφοί.

Ἐποδοῖον τῆς Μονῆς Μεγίστης Αὐρῆς Σύδδας, ἀποδοῖον καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χρ. ἀδελφοί.

Ἐποδοῖον τῆς Μονῆς Μεγίστης Αὐρῆς Σύδδας, ἀποδοῖον καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χρ. ἀδελφοί.

Ἐποδοῖον τῆς Μονῆς Μεγίστης Αὐρῆς Σύδδας, ἀποδοῖον καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χρ. ἀδελφοί.

Ἐποδοῖον τῆς Μονῆς Μεγίστης Αὐρῆς Σύδδας, ἀποδοῖον καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χρ. ἀδελφοί.

Ἐποδοῖον τῆς Μονῆς Μεγίστης Αὐρῆς Σύδδας, ἀποδοῖον καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χρ. ἀδελφοί.

Ἐποδοῖον τῆς Μονῆς Μεγίστης Αὐρῆς Σύδδας, ἀποδοῖον καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χρ. ἀδελφοί.

Ἐποδοῖον τῆς Μονῆς Μεγίστης Αὐρῆς Σύδδας, ἀποδοῖον καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χρ. ἀδελφοί.

Ἐποδοῖον τῆς Μονῆς Μεγίστης Αὐρῆς Σύδδας, ἀποδοῖον καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χρ. ἀδελφοί.

Ἐποδοῖον τῆς Μονῆς Μεγίστης Αὐρῆς Σύδδας, ἀποδοῖον καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χρ. ἀδελφοί.

Ἐποδοῖον τῆς Μονῆς Μεγίστης Αὐρῆς Σύδδας, ἀποδοῖον καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χρ. ἀδελφοί.

Ἐποδοῖον τῆς Μονῆς Μεγίστης Αὐρῆς Σύδδας, ἀποδοῖον καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χρ. ἀδελφοί.

Ἐποδοῖον τῆς Μονῆς Μεγίστης Αὐρῆς Σύδδας, ἀποδοῖον καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χρ. ἀδελφοί.

Ἐποδοῖον τῆς Μονῆς Μεγίστης Αὐρῆς Σύδδας, ἀποδοῖον καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χρ. ἀδελφοί.

Ἐποδοῖον τῆς Μονῆς Μεγίστης Αὐρῆς Σύδδας, ἀποδοῖον καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χρ. ἀδελφοί.

Ἐποδοῖον τῆς Μονῆς Μεγίστης Αὐρῆς Σύδδας, ἀποδοῖον καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χρ. ἀδελφοί.

ἐνθα ἂν βούλνται παραπέμπειν τοῦτο μετὰ τὴν αὐτοῦ ἀποδίωσιν, ἐδέσσε δὲ προῦναι εἰς τοῦτο καὶ γράμμα τῆς ἡμῶν μετριότητος ἀσφαλείας ἐνεκεν πλείονος, παρακελεύεται διὰ τοῦ παρόντος καὶ ἡ μετριότης ἡμῶν κατέχεσθαι καὶ εἰς τὸ ἐξῆς τὸ δηλωθὲν τοῦ Ἀγίου Νικολάου μονύδριον μετὰ πάντων τῶν αὐτοῦ δικαίων καὶ προνομίων παρὰ τοῦ αὐτοῦ τιμωτάτου ἐν ιερομονάχοις κύρ Ἰγνατίου ἐν πάσῃ τῇ ζωῇ αὐτοῦ, μηδεμίαν εὐρίσκοντος ἐπὶ τῇ κατοχῇ αὐτοῦ καὶ τῶν ὑπ' αὐτὸ διενόχλησιν ἢ τὸν τυγχόντα ἐμποδισμόν παρὰ τινος τῶν ἀπάντων. Μετὰ μέντοι τὴν αὐτοῦ ἀποδίωσιν παραπέμπεσθαι τοῦτο παρ' αὐτοῦ, ἐνθα ἂν βούλνται, ἀκολούτως παντάπασι καὶ ἀταράχως, κατὰ τὴν περιζήτησιν τοῦ προσόντος αὐτῷ, ὡς δεδῆλωται, πατριαρχικοῦ γράμματος. Ὅθεν καὶ ὁ ἐπὶ τούτοις δι' ὅχλου τούτῳ γεννησόμενος γινωσκέτω, ὡς τὸ παρὰ τῆς ἡμῶν μετριότητος βασιτάει τοῦ ἀφορισμοῦ ἐπιτίμιον. Τούτου γάρ χάριν εἰς ἀσφάλειαν γέγονε καὶ ἀπελύθη καὶ τὸ παρὸν γράμμα τῆς ἡμῶν μετριότητος.

Μηνὶ Σεπτεμβρίῳ, Ἰνδ. ΙΔ.

(Ἀκολουθεῖ).

ΛΑΞΣ. Ε. ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ.

## ΨΥΧΗΣ ΙΑΤΡΟΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ.\*

Ἀπὸ τῆς ὀριστικῆς εἰς Χαιρώνειαν ἐπανόδου αὐτοῦ ὁ Πλούταρχος εἶχε θυμίσει τὸν ἑαυτοῦ βίου ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὰς ἰδίας ἀρχάς καὶ τοὺς πόθους. Εὐδαιμονέστερος τοῦ Σωκράτους, ὃς ἦν αὐτοῦ τὸ πρότυπον, εὐρίσκει ἐν τοῖς κόλποις τοῦ οἴκου τὴν εἰρήνην, τὴν στοργὴν καὶ τὴν πνευματικὴν διάχυσιν. Ἡ Τιμοξένη γυνὴ εὐψυχῆς καὶ σπουδαία, ἐδοῖθαι αὐτῷ ἐν τῷ ἔργῳ τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδῶν καὶ τῆς πραγματώσεως τοῦ ἐν τοῖς γαμικοῖς παραγγέλμασι διαγραφομένου ἰδεώδους. Ἐν ᾧ αἱ τῆς Χαιρωνείας γυναῖκες ἐμμανῶς εἰς τὴν πολυτέλειαν ἐκδοτοὶ οὐδὲν ἄλλο ἐγίνωσκον ἢ νὰ ἐπιπροσθέτωσιν ὀλεθρίας δαπάνας εἰς τὰς ἐξάλλους τῶν ἀνδρῶν ἐλευθεριότητας, ἡ Τιμοξένη ἐνεφανίζετο ἐν τῷ ναῷ, ἐν ταῖς τελεταῖς, ἐν τῷ θεάτρῳ ἐν ἀπλῇ καὶ σοδαρᾷ περιβολῇ, ἢ ἐνεκωμίαζον οἱ φιλόσοφοι. Ἐν τούτοις ὁ οἶκος τοῦ Πλούταρχου δὲν εἶχε τὰς θύρας κεκλεισμένας ἐν καταλλήλοις ὥραις.

Ἡρέσκειτο ὁ Πλούταρχος ν' ἀποδίδῃ τὴν ξενίαν, ἥς τέως εἶχε τύχει ἐν Ρώμῃ, ἐν Ἀθήναις, ἐν Ἡλίδι καὶ ἐν Κορίνθῳ· ἀλλ' ἐν τῇ λιτῇ αὐτοῦ τραπέζῃ εἰστία τοὺς πνευματώδεις καὶ διαλεκτικούς ἐταίρους, οὐχὶ δὲ τοὺς περιδοήτους ἐκείνους πολυφάγους, οὓς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐπὶ τοῦ Πινδάρου ἀπεκάλουν «οὓς βοιωτικούς» καὶ οὓς ὁ Μένανδρος ἐχαρακτήριζε διὰ τῆς φράσεως «διαγόνας ἔχουσιν». Ἐν ταῖς φαιδραῖς ταύταις συνουσίαις ὁ ἠθικολόγος ἀνελάμβανε συνε-

χίζων τὰς ἐν Ρώμῃ ἄλλοτε ἀρξαμένας διαλέξεις, ὁ δὲ ἱατρός τῆς ψυχῆς παρείχε τοῖς συνεσιωμένοις ἅμα καὶ πελάταις αὐτοῦ τὰς καταλλήλους συνταγὰς. Οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸν φιλόσοφον συνεδουλεύοντο αὐτὸν διὰ γραμμάτων καὶ παρωτρύνον αὐτὸν εἰς τὴν σύνταξιν τῶν πραγματειῶν ἐκείνων, ἃς ἐκ ραθυμίας, ἢν αὐτὸς οὗτος ὁμοιορρεῖ, ἀφῆκεν ἐν καταστάσει ἀνεπεξεργάστων σχεδίων. Ὁ βίος οὗτος ὁ εὐάρεστος, ὁ ἀγνός καὶ εὐγενὴς ἡσυχολημένος ἡδύνατο νὰ ἐπαρκῇ τῷ φιλοσόφῳ, ἀλλ' εὗρεν αὐτὸν ἀτελῆ. Ἐπεζήτησε καὶ ἐτυχε δημοσίων λειτουργιῶν. Ἐλεγεῖς πρῶτον ἐν ὑποδεεστέρα τοῦ ἀστεως ἐπιστάσι, ἀνεδείχθη εἰτα ἀρχων, ἦτοι πρῶτος δημοτικὸς τῆς Χαιρωνείας λειτουργός, Διαπνεόμενος ὑπὸ τινος ἰδιώζουσος φιλοδοξίας ἠθέλησε νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν τῆς ψυχῆς ἱατρικὴν ἐν τῇ σωτηρίᾳ τοῦ ἑλληνικοῦ ἀστεως καὶ τῇ θεραπείᾳ τῆς προτοῦσος ἀπονάρκωσεως, ἢς ἦν εἶχεν αὐτὸ περιαγάγει νόσος τις τότε μὲν ἀνευ ὀνόματος, ἀλλ' ἦν οἱ μεταγενέστεροι, οἵτινες γινώσκουσιν αὐτὴν ὡσαύτως, καλοῦσι πολιτικὴν συγκέντρωσιν.

Ἡ τῶν φόρων ἐκμίσθωσις, λέγει ὁ Πλούταρχος, ἐλογίζετο ὡς ἐπαίδοντον σχεδὸν ἔργον. Ἐντιμὸς δὲ ἐθεωρεῖτο ἢ ἐν τοῖς ἀντιθαλάμοις τῶν διουπιδῶν ἐπατεῖα ματαιόφρονος τιμητικῆς διακρίσεως ἢ ἀρχῆς λιπαρῶς ἀμειβόμενης. Τὸ δὲ πάντων οἰκτιράτωρ, ἵνα ἐπισπεύσωσι τινες τὴν ἑαυτῶν προαγωγὴν, παρέχοντες τῇ ἐξουσίᾳ ἐνδείξεις καταδήλους τῆς ἀφασιδέσεως αὐτῶν ἠφάνιζον τὰ ἴχνη τῆς ἐπαρχιωτικῆς αὐτῶν καταγωγῆς, ἀπηροῦντο τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα ἀντὶ νέου λατινικοῦ. Οὕτω κατὰ μικρὸν ἀπεοδέννυτο ὅ,τι ἠδύνατο νὰ παρατείνῃ καὶ ἐνισχύσῃ τὴν αὐθύπαρκτον καὶ προσωπικὴν τοῦ ἀστεως ὑπαρξιν· τὸ πᾶν εἰς τὴν κεφαλὴν συνεφορεῖτο, ἐν ᾧ ἐξ ἀτροφείας ἔθνησκον τὰ μέλη.

Ἐν Χαιρωνείᾳ ἰδίως εἶχεν ἐκλείπει τὸ ἐλεύθερον ἄστυ, ἀπέμενε δὲ εὐτελής τις πολίχνη. Πρὸς θεραπείαν τῶν χαμαϊζήλων κακῶν καὶ τῶν συγκρουσμένων ἐν αὐτῇ γελοίων παθῶν ὁ Πλούταρχος περιέγραψεν αὐτά, αἱ δὲ περιγραφαὶ αὐτοῦ πολὺ ἀκριδέστερον τὴν ἀλήθειαν εἰκονίζουσαι ἢ αἱ τοῦ Λαβρύγερου καὶ αἱ τοῦ Θεοφράστου, πολῦ τιμὸν ἔχουσιν ἱστορικὴν ἀξίαν. Εὐφρονται ἐν αὐταῖς ἐν ζωῇ ἀπεικονίζει ἐναργέσταται τινες τῆς μικρᾶς ἑλληνορωμαϊκῆς πόλεως ἀπόψεις περὶ τὰ τέλη τῆς α'. μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος. Ὁ ἠθικολόγος ἐμφανίζει ἡμῖν τῆς δίκονας τὸ πάθος, τὴν πυρετώδη πολυτέλειαν, τῆς κυβείας τὴν πληγὴν, τὰ βίαια μίσση, τὰ ἐξαναπτόμενα ἐπὶ τῷ ἀγῶνι κυνῶν, ὀργύων ἢ ἀλεκτόρων, ἢ ἐπὶ τῇ κατοχῇ περιμαχίτου παρὰ τὰ θαλάσσια λουτρά ἐνδαιτήματος. Ἐπιδεικνύει πάσας τὰς ἠθικὰς ἀτελείας, ἃς οἰκτεῖται καὶ ἐπιζητεῖ νὰ θεραπεύσῃ. Ἐνταῦθα τῶν πληγῶν τούτων μετ' ἐντόνον διαγράφονται δογμῆς· ἡ μάστιξ τῆς τοκογλυφίας ἐπὶ παραδείγματι, ἡ τοὺς ψευδοπλουσίους τῆς Χαιρωνείας καταδιδρώσκουσα, ἀνῆλθε ὑπ' αὐτοῦ ἀποκαλύπτειται. Ἐν τῇ ἀγανακτήσει αὐτοῦ ὁ Πλούταρχος μάστιγοι πρῶτον τοὺς ἀπλήστους τραπέζιτας τῆς Κορίνθου καὶ τῶν Ἀθηνῶν, οὓς καταγγέλλει ὡς ὑποτρέφοντας καὶ μεταδιδόντας τὴν τοιαύτην «γάγγραιναν». Ἐπὶ σκοπεῖ εἰτα αὐτὸν τὸν δανειζόμενον, ὅστις πειθαναγκάζε-

\*) Ἰδε ἀριθ. 50, σελ. 984—986.